

RESORT?

CIRKUS?

ŽELVY!

ALENA ŠTASTNÁ, 32 LET, NAVRHUJE ZAHRADY LUXUSNÍCH RESORTŮ V TROPICKÝCH OBLASTECH, AKTUÁLNĚ NA ZANZIBARU.

Ačkoliv tahle sympatická Češka už od patnácti chodila na brigádu ke strýci do zahradnictví, podobná kariéra ji vůbec nelákala. „Trávila jsem v tropickém skleníku hodiny, lil ze mě pot a já byla přesvědčená, že takovou práci může dobrovolně dělat jen blázen. Radši jsem se proto přihlásila na střední ekonomickou školu se zaměřením na cestovní

ruch,“ směje se dnes zahradní a krajinná designérka, která se oklikou přes oblast telekomunikace k zahradničení stejně vrátila. „Můžou za to kamarádi lesáči, se kterými jsem se toulala po horách. Přizvali mě k jedné své zakázce a já najednou zjistila, že mě přitahuje šance zanechat za sebou viditelnou stopu. Třeba vysázet dubovou alej u rybníka.“ S úmyslem věnovat se designu zahrad se zapsala na katedru zahradní a krajinné architektury na České zemědělské univerzitě a vystudovala rozvoj venkova. Po absolutoriu ale zakotvila na Maledivách. „Odjela jsem

OCHRÁNKYNĚ ŽELV, AKROBATKY NA LANECH A ZAHRADNÍ DESIGNÉRKA LUXUSNÍCH RESORTŮ NA ZANZIBARU. JAK SE TYHLE ŽENY K NEVŠEDNÍ PRÁCI DOSTALY A CO VLASTNĚ OBŇÁŠÍ? ZJISTILA IVANA HERMOVÁ.

tam na doporučení kamaráda a měla vlastně jen tři měsíce hlídat místní dodavatele při stavbě zahrad luxusního resortu. Jenže se ukázalo, že projekt na výstavbu Velaa Private Island zpracovávali lidé, kteří ve zdejších podmínkách nikdy nebyli, a nebylo možné ho realizovat. Chytla jsem se tedy příležitosti a začala ho přibližovat k podmínkám ostrova. Strávila jsem tu tři roky.“ Akční Češka řídila tým stavařů a zahradníků a pilně studovala místní rostlinstvo. „Zahradničení v Čechách vás nestojí žádnou námahu, všechno je po ruce. Na Maledivách nic takového neexistuje. Navíc nešlo jenom o to, vytvořit idylický ostrov s hotelem a odjet, ale zároveň jsem musela naučit personál, jak se o zdejší krajinu starat,“ tvrdí designérka, která s podobnou misí – vytvořit pro investora luxusní hotelový resort – vzápětí odjela i do Tanzanie. „Tahle práce je specifická i tím, že se střetává s úplně odlišnou kulturou a přístupem k přírodě. Když třeba tady pošlu partu domorodých dělníků, aby vyčistili nějakou plochu, vykácejí všechno kromě jedlých rostlin. Moji profesi tu nikdo z nich nechápe. Krouťí hlavou nad tím, proč chci vysázet ornamentální rostliny, když z nich není žádný užitek. Krásno pro ně moc neznamená. Navíc mají úplně jiné tempo a na rozdíl od nás nikam nespíchájí.“ Zároveň si ale odbornice na tropickou flóru svoji práci pochvaluje: „Žiju na ostrovech koření, v nejbohatším regionu, co se týče rostlinných druhů, na světě.“ Svou práci ale jako dovolenou rozhodně nevnímá. „To mi píšou kamarádi z Čech, že si trávím čas u moře, jenže já si tu připadám spíš jako v horkovzdušné troubě. Sice tady vídám každý večer západy slunce do moře, ale teď jsem třeba čtrnáct dní sázela palmy na pláži, a když mě pak manžel po práci pozval na procházku, to poslední, po čem jsem toužila, bylo procházet se po romantickém pobřeží.“

FOTO: PETR WEIGL, VANDA MIŠKOVSKÁ; MODNÍ REDAKTORKA: TEREZA POKORNÁ; LÍČLA A GESALA: JANA SEDOVÁ; PRODUKCE: MAREK JAROS; FOCENO V CIRQUEONU, CENTRUM PRO NOVÝ CIRKUS, CIRQUEON.CZ

KATEŘINA KLUSÁKOVÁ, 31 LET, PAVLA ROŽNÍČKOVÁ, 33 LET, VZDUŠNÉ AKROBATKY (CIRKUSTETY.CZ)

„Vlastně si vzpomínám, že už jako malá jsem se chtěla stát krasojezdkyní, a to už má k cirkusu docela blízko,“ naznačuje Pavla. Sice nakonec vystudovala český jazyk a literaturu, ale vždycky tíhla spíš k divadlu. „Chodila jsem na dramatický kroužek a vystupovala v nejrůznějších ochotnických souborech. I na vysoké jsme jeden měli. Jenže po promoci se rozpadl a mně se po hraní začalo šíleně stýskat.“ A protože ji lákalo vyzkoušet něco netradičního, spontánně se přihlásila na kurz visuté akrobacie – a tam se seznámila s Katkou. Tu přivedla k novému cirkusu úplná náhoda: „Na pedagogické fakultě jsem studovala tělocvik a hudební výchovu, a aniž bych o tom něco věděla, rozhodla jsem se psát diplomovou práci na téma žonglování. Jenže kde vzít materiál na devadesát stran? Začala jsem proto docházet na kurzy jednoho učitele, a protože se právě otevíral i kurz závěsné akrobacie, prostě jsem na něj dorazila.“ Na pololetní vystoupení kurzistů si nové přítelkyně natrénovaly duo,

a protože sklidily úspěch, začaly spolu trénovat intenzivněji – a přitom si vymýšlely i vlastní představení. „Pavla pořád vzpomínala, jak hrávala divadlo a že by se jí líbilo mít nějaký spolek. Tak jsem jí napůl v legraci navrhl, že spolu založíme cirkus,“ komentuje Katka nápad, který oběma změnil život i kariéru. „V novém cirkusu nejde o žádné exhibice se zvířaty v manéži. Kombinuje akrobacii s divadlem. „Někdy svůj um předvádějí herci na zemi, ale naše duo TeTy se věnuje vzdušné akrobacii,“ vysvětluje Pavla, která se tak spolu s partnerkou věší na šálách, hrazdách či na houpačkách z prověšených lan. „Abychom se užívaly, musíme svou práci kombinovat,“ podotýká Pavla. „Jednak v Cirqueonu vedeme kurzy nového cirkusu pro děti i dospělé, předvádíme akrobatická čísla na všelijakých eventech, třeba na plesech nebo festivalech, a navíc se věnujeme divadelní tvorbě s cirkusovými prvky.“ Aby se tyhle cirkusačky udržely ve formě, trénují až šestkrát týdně. A produkční záležitosti? Katka se stará o techniku, lana a auto, Pavla zase domlouvá, kde vystoupí nebo kde koho zavěsí vzhůru nohama do šál. „Na kurz může přijít každý – i ten, kdo se bojí,“ vyzývá Pavla.

**HANA SVOBODOVÁ, 30 LET,
CHRÁNÍ MOŘSKÉ ŽELVY
V INDONÉSII
(MORSKEZELVY.CZ).**

První želvu dostala Hana za vysvědčení v šesti letech. „Chodila jsem se předtím na tyhle plazy dívat do zverimexu, okouzily mě jejich krásné černé korálkové oči.“ Během studií na gymnáziu se pak jako dobrovolnice účastnila projektu na ochranu mořských želv v Mexiku a jejich životu věnovala i diplomovou práci na přírodovědecké fakultě.

„Dva měsíce jsem seděla na skále nad břehem Atlantského oceánu na Cape Clear v Irsku a s pomocí dalekohledu a teleskopu počítala želvy. V důsledku klimatických změn a oteplování moře se totiž začaly na neobvyklých místech objevovat kožatky velké. Měří dva metry a váží okolo osmi set kilo. Nikdo přitom nevěděl, kolik jich vlastně k pobřeží míří.“ Na irském ostrově pořád přišlo a mladá bioložka při monitorování želvího provozu mnohokrát promrzla. Za další práci vyrazila do tropů. „Ve světě žije zhruba sedm druhů mořských želv a z toho šest můžete potkat v Indonésii. Jenže právě tady nikdo moc nedbá na jejich ochranu a pomalu se tak dostávají na seznam ohrožených druhů. Přišlo mi smysluplné pomáhat přímo na místě, kde je to akutně potřeba,“ komentuje své rozhodnutí přesídlit do Asie.

Přes stipendijní program Darmasiswa od indonéské vlády se během osmi měsíců naučila místní jazyk a zároveň vypomáhala v různých střediscích na ochranu mořských želv jako dobrovolnice. Posléze zakotvila v Turtle Foundation na Borneu.

„Kolem je pět ostrůvků, které místní organizace pomáhá chránit, protože jsou tu významná lánišťe karet obrovských. Ohrožují je ale zloději jejich vajíček. Jsou brána jako místní delikatesa a dají se prodat za 25 korun za kus. Pro zloděje jde o snadný výdělek,“ říká nadšenkyně, která spolu se svým přítelem šéfuje malému týmu, s nímž nepřetržitě chrání dva nejohroženější neobydlené ostrovy.

//
**Chráním mořské
želvy před
nájezdy zlodějů
jejich vajíček.“**

„Jsou zhruba 60 kilometrů od pobřeží, není tam signál a nemáme k dispozici ani vlastní loď. Zato bílé písečné pláže

vypadají jako z plakátu na romantickou dovolenou.“ Na každém ostrově se přitom vylodí vždy dva až tři ochránci se zásobou rýže, zeleniny a vody na týden. Každou noc pak obcházejí ostrov, zapisují, kolik želv nakladlo vajíčka, a naleziště maskují nebo snůšky přenášejí do oplocené části ostrova. „Zloději nejsou agresivní. Když vidí baterku na pláži, ani se nevylodí. Kdybychom ale, byť na jediný den, z místa odpluli, budou všechna vajíčka pryč.“ Odhodlaná ochránkyně proto stráží ostrovy po boku mužů dva týdny z měsíce a po zbytek času se snaží vzdělávat tamější děti v ekologii. ●